11_3_1315

ARCHIEF G. H. DE KNEGT
HIST. 996 DOC.

5 CENT

de Stormvlag

STRIJDBLAD VOOR DE JONGE GENERATIE

25 FEBRUARI 1944 - DERDE JAARGANG NUMMER 6 - VERSCHIJNT WEKELIJKS

Wij kennen slechts één wensch!

** VELE ouderen zijn begaan met het lot van de jeugd. En helaas moeten wij zeggen: terecht. Wij willen op deze plaats niet de strijdvraag opwerpen wie nu eigenlijk in hoofdzaak schuldig zijn aan een zekere degeneratie van de jeugd: de ouders, de opvoeders op school of de instanties, die niet ingrepen. Maar dat neemt echter niet weg, dat bij dat deel van de Nederlandsche jeugd, dat nog zelfbewust denkt en handelt, de oudere generatie een belangrijk deel van het respect, dat zij ons eens afdwong, heeft ingeboet.

Hoe deze boute bewering gestand te doen? Het is niet zoo moeilijk, want in letterlijk alles heeft een overgroot deel van de oude generatie ons het verkeerde voorbeeld gegeven en zij heeft zich zelden of nooit de moeite getroost ons op den juisten weg voor te gaan. Want waar het er om ging om getroffen maatregelen te saboteeren, om tweedracht te zaaien, om van alles wat gedaan werd nooit de goede, doch altijd de slechte zijde te willen zien, om een halfbakken houding te demonstreeren, altijd stonden de ouderen in het voorste gelid. In plaats, dat zij onze hoogachting wekten, maakten zij zich in onze oogen lachwekkend, in stede dat zij voor ons een levende getuigenis waren van een moedige, eerlijke en trouwe levenshouding, riepen zij door hun fluisterende, roddelende en schichtige gedragingen en door hun misselijke horretjes-politiek een bittere stemming bij ons op.

Men beweert wel eens, dat de jeugd onder de huidige omstandigheden nog de meeste werkelijkheidszin betoont, omdat zij meestentijds onbevooroordeeld is en de dingen nog nuchter weet te onderscheiden. Aangenomen! Maar dan weet men ook tevens ons oordeel over de oudere generatie, althans voor een groot percentage daarvan. En dit oordeel stamt niet van vandaag of gisteren, maar heeft in ons postgevat sinds het moment, dat die duizenden mannen en vrouwen met vertrokken gezichten en schreiend van machtelooze woede voor hun huizen samendromden, omdat hun vorstenhuis, waarop zij gebouwd hadden, hen in de ure des gevaars zoo smadelijk in den steek liet en zij geen woorden konden vinden om hun minachting jegens de koningin uit te spreken. Toen onze soldaten nog met de duidelijke sporen van den strijd op hun gezichten en in havelooze uniformen van de Grebbelinie in de achterwaarts gelegen plaatsen terugstroomden en ten aanschouwe van een instemmende menigte hun wapenen vertrapten, omdat zij wel voor Nederland, doch niet voor een gevluchte koningin wilden vechten en het publiek alterwege met hun instemde. Maar deze zelfde menschen, op dat moment zoo eensgezind en vervuld van gelijke gevoelens, toonden zich een of twee maanden na de sensationeele dagen al weer zoo weinig standvastig en hadden zoo weinig ruggegraat, dat zij zich door joden en profiteurs uit de vooroorlogsche jaren omver lieten praten, plotseling ons vorstenhuis weer voor braaf en goed versleten, de gedroste ministers met supergoede Nederlanders betitelden, en sindsdien volharden in een houding, die voor een Zoeloe-kaffer wellicht fier, doch voor een normaal, ontwikkeld mensch van Germaanschen bloede slechts om te huilen is.

Wij, Nederlandsche jongeren, pro- dan wel anti-gezind, willen uit dit misselijke voorbeeld van de ouderen iets leeren. Wij mogen over het nationaal-socialisme denken zooals wij zelf willen — het is ons goed recht — maar wij dragen onze overtuiging tenminste eerlijk uit en bepalen een houding. En daarbij laten wij ons niet beïnvloeden en meesleepen door wat anderen er van zeggen of denken en roddelaars ons trachten in te fluisteren, maar wij beproeven onze overtuiging te toetsen aan de idealen van hen, die tegenover ons staan. Hoe wij deze eerlijke geestesstrijd uitvechten, dienen wij zelf te bepalen. **Maar wij verliezen daarbij nimmer uit het oog, dat wij tezamen de Nederlandsche jeugd vormen, die slechts één wensch kent: de wederopstanding van ons land, dat eens weer alom geëerd en bewonderd zal worden en waarvan wij ons de trotsche bewoners zullen weten.** Daarom kunnen onze idealen, die van de nationaal-socialistische jeugd en van de jeugd die daar tegenover staat, niet valsch of gemeen zijn, want zij wellen voort uit warme harten, die kloppen voor Nederland. Deze idealen stemmen — nemen we slechts een proef op de som — voor negentig procent met elkaar overeen. En voor die overige tien procent vliegen wij elkaar niet in de haren, maar trachten wij een wederzijdsche instemming te winnen. Laat dit de les zijn, die wij uit het voorbeeld van de oude generatie putten.

DAT LEZEN WIJ:

- *DE SLAG OM BERLIJN*, een speciale „Stormvlag"-reportage, blz. 5 en 6.
- *JEUGD IN DE BRANDING*, de Nederlandsche jeugd stort haar hart uit, blz. 6.
- *GEEN LUCHTKASTEELEN*, een belangrijk artikel op blz. 2.

Geen luchtkasteelen!

"MUSSERT OF MOSKOU" het is al heel wat jaren geleden, dat deze slagzin overal in Nederland te zien was. In 1937 reeds zagen de Nederlandsche nationaal-socialisten de toekomstige ontwikkeling met ontstellende zekerheid. Het zoetdommelende en gezapige Nederlandsche Volk sloeg hun waarschuwingen echter in den wind. Het lachte smadelijk. Mussert of Moskou? Neen, Mussert nóch Moskou! Dat de massa van ons Nederlandsche Volk ook thans nog niet de onvermijdelijkheid van deze keuze wil of kan zien, kan men eenigszins begrijpen, maar dat er ook onder die jongeren van thans, onder wie sterk het besef leeft „dat het zoo niet verder kan gaan', nog zijn, die denken deze keus te kunnen omzeilen, is iets, waar men zich niet zonder meer bij kan neerleggen. Ieder lezer van „De Stormvlag" zal weten welke jongeren wij hier bedoelen. Op een der laatste vergaderingen van Max Blokzijl hoorden wij eenige van deze jongeren hun verlangens en toekomstverwachtingen ontvouwen en het trof ons hoe deze jongens — wier goede bedoelingen voor ons bij voorbaat vast staan — d i t niet willen, maar d a t vooral ook niet. Zij willen iets ánders,, maar dat mag haring, noch kuit zijn. Zij wilen het liefst een mengelmoesje van alles. En het zijn idealisten genoeg om dit mengelmoesje samen te stellen uit de in hun oogen beste bestanddeelen van nationaal-socialisme, communisme en democratie. Nationaal én socialistisch willen zij zijn, maar voorál niet nationaal-socialistisch! En hierin schuilt voor deze idealistische jongeren een groot gevaar. Het gevaar, dat, nu het om het laatste gaat, nu de bolsjewistische horden voor de poorten van Europa staan (willen zij dat ontkennen?), zij hun tijd verdroomen door zich idealistische luchtkasteelen voor te stellen. Zij zijn dapper genoeg om een standpunt te hebben. Zij „nemen" het om door den eenen kant voor N.S.B.-ers uitgemaakt te worden, omdat zij een eerlijke gedachtenwisseling met Jeugdstormers niet uit den weg gaan en door den anderen kant voor reactionnairen, omdat hun besluiteloosheid hen, die reeds een keuze gedaan hebben, een doorn in het oog is. Dit maakt het voor hen dubbel moeilijk. En zeker ieder Jeugdstormer moet daarvoor begrip hebben. Maar dat neemt niet weg, dat ook deze jongeren voor een onvermijdelijke keus staan. De keus tusschen het ordenende nationaal-socialisme en het den chaos-brengende bolsjewisme. Dat zij niet direct nationaal-socialisten worden, is begrijpelijk en zal niemand hen kwalijk nemen. Zij wenschen in ieder geval onbevangen van het nationaal-socialisme kennis te nemen en reeds hun streven naar iets, dat hen wazig voor oogen zweeft, wijst er op dat zij langzaam maar zeker naar dit nationaal-socialisme toe groeien, ook al ontkennen zij dit nog hardnekkig. Maar nogmaals willen wij deze jongeren waarschuwen hun tijd niet te verdoen met droomen over „jeugdbewegingen", die opgebouwd worden uit het goede en positieve van alle richtingen. Zij moeten de werkelijkheid in het oog houden. En deze werkelijkheid leert dat er niets op de wereld v o l m a a k t is. Alles heeft zijn positieve en zijn negatieve zijden. Ook het nationaal-socialisme. Het gaat er slechts om te zoeken naar datgene wat het meest positieve en het minst negatieve heeft. Daarom bestaat er geen middenweg bij de keus tusschen nationaal-socialisme of communisme. Wanneer zij tot het besef zijn gekomen, dat het communisme den ondergang beteekent — en dat zijn zij! — dan zullen zij zich tot het nationaal-socialisme moeten bekennen. Met de fouten, die er aan kleven en die wij, nationaal-socialisten, openhartig toegeven, al voegen wij er direct aan toe, dat deze fouten voor negentig procent aan de huidige oorlogsomstandigheden te danken zijn.

Dit „bekennen tot het nationaal-socialisme" beteekent nu niet, dat zij direct het stormershemd moeten aantrekken. O, neen. Het bekennen tot het nationaal-socialisme beteekent óók nog lang niet het nationaal-socialist worden of zijn. Het beteekent alleen het besef hebben, dat slechts het nationaal-socialisme het communisme een halt kan toeroepen. Wanneer dit besef in hen gaat leven, zullen zij hun tijd niet langer verdoen met het najagen van niet te verwerkelijken utopieën, maar dan zullen zij, voorzichtig tastend en wellicht aarzelend, stap voor stap voorwaarts gaan op den weg, welke leidt naar het consequente nationaal-socialisme, dat een geheel nieuwe wereld voor hen zal openen. En dat zal dan een wereld zijn van onvoorstelbare schoonheid, een wereld der w e r k e l i j k h e i d. Want d é z e wereld wordt niet geboren uit droomen, maar uit den harden, verbitterden strijd aan het front.

De jongeren, waarvan hierboven sprake was, hebben den weg naar het nationaal-socialisme reeds bereikt. Laten zij niet bang zijn dezen weg verder in te slaan! Het gaat om ons aller toekomst.

DE STORMER SPREEKT . . .

De Stormer spreekt DONDERDAG, 29 Febr. om 18.45 uur (Hilversum I), voor de rijpere jeugd over: „De vrije meeningsuiting".

Hallo Jonny, meldt direct aan Londen dat we alweer vordering maken

De zangsijssies vogelvrij verklaard!

Gelukkig hebben wij weer 'n schotje

**SOMTIJDS kunnen er vragen bij ons opkomen, die een antwoord van noode hebben. Het is natuurlijk heel onverstandig en hoogst onvoegzaam, dat de jeugd van Nederland haar verwondering durft uit te spreken over maatregelen, die de „groote" menschen in het leven hebben geroepen, maar wij hopen toch dat men ons voor dezen keer nog met genadigheid wil aanhooren!

Eenige maanden geleden vaardigde men in Utrecht een maatregel uit, die onder de benaming „huisarrest voor de jeugd" eenige bekendheid in den lande heeft verworven. Aan jongens en meisjes beneden den leeftijd van twintig jaar werd het verboden om na zonsondergang op straat te vertoeven. Prompt loopt er in deze stad geen jongen en geen meisje meer in het nachtelijk duister op straat, want volgens onze inlichtingen zijn er vijfhonderd extra dienders opgeleid, die bij nacht en ontij als speurhonden door Utrecht sluipen en bij elke pofbroek een waar vreugdegehuil aanheffen, omdat zij er weer eentje betrapt hebben.... Dat is ook iets voor ons, riepen andere burgemeesters uit, ook onze politiecorpsen verdoen hun tijd met vliegenvangen en dies deden nog enkele gemeenten het op z'n Stichtsch en vaardigden een strenge verordening uit, die onze jeugd bleek om haar neus deed worden.

Naar aanleiding van deze jeugdopsluiting liet „De Stormvlag" een bescheiden geluid hooren en onze opmerkingen schenen nog niet eens zoo dom te zijn, want enkele vooraanstaande bladen drukten ons artikel in zijn geheel af of namen er belangrijke gedeelten uit over. Met ons sprak men over „negatieve maatregelen" en men drong er op aan om toch vooral positief werk te verrichten. Sedertdien is anderhalve maand verloopen, maar wij hebben nog niet kunnen constateeren, dat de toestand zich in gunstigen zin gewijzigd heeft. Nu zou dat ook meer zijn, dan wij verwachten mogen. Dergelijke belangrijke maatregelen laten zich niet in een vloek en een zucht ontwerpen en wij wachten daarom ook in alle gemoedsrust af tot wij in „De Stormvlag" de blijde tijding kunnen afdrukken dat de staat op waarlijk doeltreffende wijze ingegrepen heeft, en dat hij daarmede tevens de jeugd een dienst bewees.

In deze afwachtende houding zijn wij echter opgeschrikt door een tweetal publicaties in de dagbladpers. Laten wij de meest sensationeele bij den kop nemen. Op den Veluwerand in Apeldoorn huist een Departement voor Opvoeding, Wetenschap en Kultuurbescherming.

De naam van dit Departement mogen wij nooit meer vergeten, want hierin zetelen de heeren, die zich ook met ons, de jeugd, bezig houden, wanneer hun aandacht tenminste niet gevraagd wordt voor andere belangrijke dingen, zooals bijvoorbeeld het laten vliegen van allerlei vogeltjes! Wij hebben namelijk vernomen, dat een heele staf van ambtenaren, het nietsdoen schijnbaar moe, opgetrommeld is om duizenden vogeltjes te registreeren, die volgens bedoelde verordening niet in vrijheid behoeven te vliegen. Daarnevens zullen zij controleeren of de vogeltjes, die naar de letter van deze verordening vogelvrij zijn verklaard, ook inderdaad niet meer in het gevang zitten. Deze mannen hebben een uiterst „kriegswichtige" taak op de schouders genomen, dat begrijpt men dadelijk. Zij kunnen tenminste na afloop van dezen oorlog aan hun kinderen en kindskinderen vertellen, dat zij in de ure des gevaars, toen Europa wankelde op zijn grondvesten en duizenden en duizenden jonge mannen hun leven uitsnikten aan de fronten in Rusland, Italië of waar dan ook ter wereld, hun tijd ten nutte maakten met het registreeren van de pietjes en zangsijssie's van nicht Grietje en opoe Beppie.

Daarom echter niet getreurd, jeugd van Nederland, want wanneer eenmaal het tjilpende volkje op kaart staat en de ambtenaren eenigszins bekomen zijn van de vermoelende werkzaamheden, dan maken ook wij nog een goede kans om de aandacht van deze heeren op ons te vestigen.

DE STORMVLAG:

Hoofdredacteur: Frits Barkhuis, Amsterdam; Plv. hoofdredacteur en redactie-secretaris: Bob ter Schiphorst, A'dam. Redactie-adres: Sassenheimstraat 94, Amsterdam, Tel. 87396 (Na 18 uur). Artikelen, correspondentie enz. aan dit adres. Administratie: Koningslaan 9, Utrecht. Losse nummers 5 cent; Abonnementen f 1,— per jaar. Giro: 462690.

Misschien zullen zij zich dan ook nog wel eens met de „Opvoeding" bezig houden. Geduld is een schoone zaak!

Er is natuurlijk veel veranderd sinds de oorlog over ons land gewaard heeft en wij met bruut geweld uit een heerlijken droom gestoord werden. Over hokjes- en schotjesgeest spreken wij niet meer. Dat is uit de mode, want tegenwoordig zijn wij alleen nog maar pro en anti. La, la.... wat lezen wij daar in een bekend dagblad. Het gedicht van De Génestet, „Het Schotje":

Dat schotje, dat de bank verdeelt
Potsierlijk in twee hokken.
Zou 't eene voor de schapen zijn,
En 't ander voor de bokken?

Het blad blijkt het gedicht niet voor niets opgerakeld te hebben, want het drukt daarbij een verhaaltje af, dat echt gebeurd is. In een openbare school in Enkhuizen kwamen gereformeerde kindertjes gastvrijheid genieten. Voor hun zieleheil was het echter heel gevaarlijk, dat zij de openbare kindertjes zagen en daarom richtten de gereformeerde meesters een verzoek tot het gemeentebestuur om toch vooral een schotje in de gang te laten timmeren, opdat zij bevrijd zouden zijn voor openbare blikken. In gestrekten draf liet het gemeentebestuur een timmerman aanrukken en nu staat er in de openbare school een schotje van best hout met een deurtje erin, waardoor de gereformeerde knaapjes de openbare jongens in de armen zullen vallen, wanneer die andere christelijke heeren, wij bedoelen de Engelsche en Amerikaansche piloten van de Moordclub, per ongeluk hun last boven Enkhuizen zouden afgooien.

En de moraal van dit artikel: jeugd van Nederland, pak je eigen lot in handen. Bouw zelf aan je toekomst en vertrouw daarbij niet te veel op de ouderen. Die hebben het te druk met andere dingen!

Tusschen haakjes: voor elke plank van het schotje te Enkhuizen, die men op onze redactie bezorgt, loven wij een gratis abonnement op „De Stormvlag" uit.

MAX BLOKZIJL spreekt tot de jeugd

Zaterdag 26 Februari	**in ROERMOND**
Dinsdag 29 Februari	**in AALSMEER**
ZIE PLAATSELIJKE AANKONDIGINGEN!	
Maandag 6 Maart	**in ASS**
Dinsdag 7 Maart	**in DEN BOSCH**
Woensdag 8 Maart	**in HELMOND**
Donderdag 9 Maart	**in EINDHOVEN**
Dinsdag 14 Maart	**in APELDOORN**

DE SLAG OM BERLIJN

(Een speciale „Stormvlag"-reportage)

* „Dienstreis naar Berlijn!".... Korte, zakelijke mededeeling. Berlijn.... in normale tijden om van te watertanden. Berlijn, wereldstad, metropool, met vele millioenen inwoners en met een oppervlakte van een Nederlandsche provincie. Maar nu, in dezen tijd, een reis naar Berlijn? Je vrienden en bekenden kijken bedenkelijk, je ouders bezorgd. Ja, verleden jaar was het nog iets anders. Toen was Berlijn nog Berlijn, ondanks oorlog, ondanks verduistering en verdere beperkingen. Het was een levende stad met een druk uitgaansleven tot diep in den nacht. Theaters en concertzalen waren vele weken van te voren uitverkocht, groote rijen menschen verdrongen zich voor de bioscopen. Zoo was het, totdat in de vroege avonduren van een bewolkten Novemberdag de sirenes huilden en honderden Amerikaansche en Britsche vliegtuigen hun bommenlast deden neerhagelen en de — reeds lang verwachte — „slag om Berlijn" ontbrandde; een slag, die tot op dit oogenblik onverminderd voortduurt....

De aanval op het hart van Duitschland was begonnen. Niet bij machte in een strijd van soldaat tegen soldaat de beslissing te forceeren, werd thans Berlijn het middelpunt van de terreuraanvallen der Anglo-Amerikaansche soldateska. Zou het moreel der Berlijnsche burgerbevolking geknakt worden, dan zou dit van beslissenden invloed zijn op de houding van het geheele Duitsche volk en daarmede op het verloop van den oorlog.... zoo dacht men in Londen en Washington.

„Hoe zal Berlijn er uit zien?" „Welk beeld zal het dagelijksche leven vertoonen?", deze en soortgelijke vragen beheerschten de reis naar de Duitsche hoofdstad.

Eerste indruk vanuit de trein, wanneer deze — punctueel op tijd — door Berlijn rijdt: Alom uitgebrande en ingestorte huizen, met hier en daar een, als door een wonder, gespaard gebleven gebouw. Waar eens het uitgaansleven van Berlijn bloeide: naakte muren en holle vensters. Een triest gezicht. Maar tusschen de verwoestingen een onverminderde drukte. Menschen haasten zich naar hun werk, autobussen met twee verdiepingen zoeken hun weg door het verkeer. Trams rijden af en aan. En als trotsch symbool verheft zich boven de stad de onbeschadigde „Siegessäule"....

HET TOCHT IN BERLIJN....

Het gebouw waar de in Berlijn vertoevende buitenlanders hun bonnen moeten halen. Gedeeltelijk uitgebrand. Geen ruit meer heel. Bij het binnentreden waait een koude wind door de gangen. Vanuit de kelder klinkt gedempte dansmuziek. Het reeds jaren daar gevestigde cabaret heeft zijn voorstellingen geen dag onderbroken.... Op de derde verdieping bevindt zich het distributiekantoor. In het gebouw hangt nog een brandlucht, maar de twee-persoonsliftjes gaan met een onverstoorbaren regelmaat van beneden naar boven en van boven naar beneden....

In een ruimte, waar eens drie menschen zaten te werken, zitten er thans vijftien aan geïmproviseerde tafels. Er wordt gewerkt bij kunstlicht, de vensters zijn dichtgetimmerd met karton en planken. Maar even snel als anders krijgen wij onze bonnen. Het tocht in het kamertje en wanneer wij daar een opmerking over maken, zegt een vrouw van middelbaren leeftijd, die hier vrijwillig werkt: „In heel Berlijn tocht het op het oogenblik, maar in de loopgraven tocht het nog erger!".... Een antwoord, dat je even stil doet zijn. En soortgelijke antwoorden zal ieder Berlijner je op het oogenblik geven.

Wanneer je door Berlijn wandelt kom je diep onder den indruk van de smartelijke wonden, die de vijandelijke aanvallen hebben geslagen. Maar wanneer je je onder de bevolking begeeft, de propvolle restaurants en konditoreien bezoekt, maakt dit onder-den-indruk zijn plaats voor een voortdurend groeiende bewondering voor de houding, welke de bevolking aan den dag legt. Zeker, op de gezichten weerspiegelt zich de doorstane ellende, er is geen uitbundige luidruchtigheid, maar toch komt de spreekwoordelijke Berlijnsche humor je steeds weer als verkwikkende zonnestralen tegemoet. En of het nu de kassier van de Deutsche Bank is, die eens een kamer van tien bij vijf meter, met een vorstelijk bureau-ministre, ter beschikking had, maar nu zijn werk moet verrichten temidden van tien andere ambtenaren aan een tafel zonder laden of het dienstertje bij het wereldberoemde restaurant Kranzler, dat haar linkerhand in verband draagt, zij doen allen hun dagelijksch werk met dezelfde nauwgezetheid en ijver als anders.

LUCHTALARM!

's Morgens zijn wij bij een kennis op bezoek. Plotseling huilen de sirenes. Luchtalarm! Je springt op en weet in het eerste oogenblik niet wat te doen. Luchtalarm in Berlijn is nu eenmaal iets anders dan luchtalarm in Amsterdam. Hier in Berlijn zijn geen veelkleurige aanplakbiljetten noodig om de bevolking aan te manen dekking te zoeken.... Rustig pakt echter de huisvrouw haar koffertje, dat nacht en dag met de meest onmisbare dingen gereed staat en de heer des huizes, die tevens „Luftschutzwart" is, zet zijn staalhelm op. De „Drahtfunk" meldt dat met een sterken aanval op Berlijn rekening gehouden moet worden en je krijgt een ietwat vreemd gevoel in je maag. Onwillekeurig denk je aan thuis, aan je ouders, van wie je weet, dat ze deze dagen geen nieuwsberichtuitzending overslaan....

In den schuilkelder aangekomen, zitten daar reeds, op een gemakkelijke sofa, eenige vrouwen. Zij zijn verheugd, dat wij op bezoek zijn: tenminste weer twee mannen meer! Hoe vaak hebben zij zelf niet uren moeten blusschen om te verhinderen dat het brandende dak ook de rest van het huis zou aantasten.... De heer des huizes vertelt hoe de bewoners — enkele mannen, verder vrouwen en kinderen — een nacht vele uren lang bezig zijn geweest om een uitbreiding van brand te voorkomen, hoe een keer tien à twaalf staafbommen op het kleine binnenplaatsje lagen te branden.... Onderwijl geeft hij ons theorie hoe te handelen, wanneer de hel losbreekt. De rust die van deze menschen, hier in den kelder, uitstraalt, de gewone dagelijksche dingen, waar zij over spreken, doen weldadig aan. Dan komt, toch als een bevrijding, als een verademing, door de „Drahtfunk" het bericht, dat de vijandelijke formaties verjaagd zijn en dat er met een aanval op Berlijn geen rekening meer gehouden behoeft te worden. Even later bevestigen de sirenes dit bericht.... Het dagelijksche leven herneemt zijn rechten, de winkels gaan weer open, de vrouwen zetten hun bezigheden voort.... Het had ook anders kunnen zijn! Maar daar denkt men in Berlijn niet aan.

BERLIJN HOEFT ZICH NIET TE SCHAMEN

De bevolking van Berlijn dwingt groote bewondering af. Wanneer in de pers de loftrompet gestoken wordt over de voorbeeldige houding der Berlijners, dan kun je dit thans uit diepste overtuiging bevestigen. Neen, het doel, dat de Anglo-Amerikanen zich met den slag om Berlijn hebben gesteld, is op het volkomen tegendeel uitgeloopen. Mocht de ras-Berlijner vroeger nog wel eens graag kankeren en toonde hij zich wel eens té gauw ontevreden over den gang van zaken, de Berlijner van thans is wat dit betreft voor honderd procent in zijn voordeel veranderd. Met gerechtvaardigden trots kon Dr. Goebbels dan ook vaststellen: „Niet veel steden van Duitschland hebben in dezen oorlog dergelijke beproevingen moeten doorstaan, maar Berlijn behoeft voor geen enkele van hen de oogen neer te slaan!"

BIJ DE P.K.

's Middags bezoeken wij de ᛋᛋ-PK-Standarte „Kurt Eggers" en ontmoeten daar verschillende bekende collega's-journalisten. Zij hebben de mooiste tak van het toch al zoo mooie journalistenberoep gekozen, die van soldaatverslaggever. Hard wordt hier gewerkt om hun frontbelevenissen te laten doordringen tot de bevolking van geheel Europa. Geestdriftig verteld het hoofd van de afdeeling radio van den Jeugdstorm, ᛋᛋ-Sturmmann-Kompaan Karel van Heusden over zijn werk. Plotseling komen twee bekenden, bepakt en bezakt, de kazernekamer binnen. Het zijn de kameraden Henri van Hoof en Wim Reichart, beiden van den Nederlandschen Omroep, die zoojuist uit Nederland zijn aangekomen om hun plaats in de rijen van de P.K. in te nemen.

Vele oorlogsverslaggevers zijn reeds in den strijd gebleven. Kort geleden nog de kleinzoon van Dr. Abraham Kuyper, ᛋᛋ-oorlogsverslaggever Willem Kuyper en ᛋᛋ-P.K.-man Guiseppe Andreoli. Hun geest leeft voort in de rijen van de ᛋᛋ-P.K.-Standarte „Kurt Eggers" en de opengevallen plaatsen worden regelmatig ingenomen door nieuwe vrijwilligers, die schouder aan schouder met hun kameraden uit andere beroepsstanden strijden voor de toekomst van hun land. Door middel van radio, film, kranten en tijdschriften komen de berichten der oorlogsverslaggevers tot ons, berichten ontstaan na dagen van verbitterde gevechten, terwijl hun kameraden van een welverdiende rust konden genieten.... rust, die een oorlogsverslaggever slechts weinig kent!

DE SLAG OM BERLIJN WOEDT VERDER....

Wanneer de avond valt over Berlijn, haasten de bewoners zich naar huis. Elke nacht kan nieuwe aanvallen brengen, vooral wanneer het bewolkt is, want deze nachten kiezen de Britten bij voorkeur uit. „De slag om Berlijn" hebben de anglo-amerikanen de reeks terreuraanvallen op de Duitsche hoofdstad genoemd, alsof het hier een veldslag van direct militaire beteekenis betreft en geen aanslag op weerlooze vrouwen en kinderen. Want laat men niet zeggen, dat de nachtridders het op militaire objecten gemunt hebben. Dan zouden zij geen donkere, bewolkte nachten moeten uitkiezen! Trouwens, de verwoeste woonwijken spreken boekdeelen over de werkelijke doelen van de Angelsaksers!

De slag om Berlijn woedt verder.... De Engelsche en Amerikaansche piloten, die zich aanmatigen soldaten te zijn, zijn verworden tot sluipmoordenaars; Duitsche vrouwen en kinderen, in geen enkel opzicht behoorend tot een strijdend leger, zijn in nood en ellende geworden tot soldaten, die hun hard lot weten te dragen, niet minder dapper dan hun mannen, broers en zonen in de voorste linies! Daarvan getuigen de oorlogsonderscheidingen, die aan vrouwen en aan leden van de Duitsche jeugdbeweging uitgereikt konden worden, wegens hun moedig gedrag tijdens en na de luchtaanvallen..

Een Volk strijd voor zijn toekomst. De verschillen tusschen front en thuisfront zijn in dit Volk verdwenen. In onverbrekelijke trouw, als een onaantastbare eenheid staat het aangetreden, bezield met een heilig vertrouwen in den man, die dit Volk voorgaat, thans in nood en ellende, straks in geluk en voorspoed!

Dienstreis naar Berlijn.... Overtuigder dan ooit kom je terug. En alles overheerschend is de wensch en het verlangen dat ook ons Nederlandsche Volk eens zoo'n bolwerk van kracht en moed wordt!

„Jeugd in de branding..."

Waarom zijn wij niet dapper...?*)

(II)

Toen in de jaren vóór 1940, de oprichting van den Jeugdstorm een feit werd, en deze jeugdbeweging vooralsnog geen enkele politieke richting voorstond, heeft de ontwikkeling niet kunnen verhinderen, dat wij in den aanvang van de titanenstrijd der continenten zeer sceptisch tegenover zijn streven stonden. Dit zagen wij de vorige maal reeds, en bovendien: De vijf oorlogsdagen, die wij doormaakten, hebben er nu niet bepaald toe bijgedragen, om ons sympathiek te doen staan tegenover den brenger van de nieuwe idee. Langzamerhand kwam er echter een diepere beteekenis, welke tot fundament voor den huidigen strijd moest dienen. Het is die beteekenis, welke de huidige revolutie kenmerkt en die ook bij ons het gevoel opwekte, dat deze oorlog er niet één is, zooals alle anderen die er tot dusver gevoerd werden.

Het is een omwenteling van grondslagen, een herziening van fundamenten, zooals dit trouwens altijd het geval placht te zijn met revoluties, die zich over de geheele wereld voltrekken. En daar staan wij, als Nederlandsch volk, midden in.

Wanneer zich een omwenteling voltrekt, dan vervallen oude waarden, om plaats te maken voor nieuwere, ruimere. Waarbij men zich altijd een nieuw beeld voor oogen stelt, dat in de praktijk echter nooit te verwezenlijken is, doch wat er voor zorgt, dat in ieder geval het oude verdwijnt. Een typisch voorbeeld hiervan vormt de Fransche revolutie, die veel goede dingen achter liet, maar uiteindelijk haar ideeën en groote mannen niet zag slagen. Zoo ook nu weer.

Het democratische en kapitalistische stelsel verdwijnt. Wat komt ervoor in de plaats? Dat heeft men bv. in Duitschland, dat er het ergst door geteisterd is, ingezien en er een nieuwen grondslag voor vastgesteld, met als doel: Duitschland (Maar dit land alléén) te herstellen.

Nu komt men hier in Nederland tot de gedachten dat wat Duitschland heden ten dage vertoont beter was, dan wat wij, hier in Nederland, kenden. Zoodat men het Duitsche nationaalsocialisme overneemt en er een Nederlandsch van maakt, waarbij men vergeet, dat de Duitsche volksmentaliteit een geheel andere is, dan de Nederlandsche.

Tenslotte (en dit slaat op het gebeuren tijdens den oorlog) komt men tot de overtuiging, dat twee sterker zijn dan één, en het resultaat is, dat Germanje, de Germaansche idee ontstaat, waarbij men uitgaat van de raseenheid der Germanen.

Allereerst is dit al onjuist, want de Germanen vormen géén ras, doch een taalgroep, evenals de Romanen, terwijl beide hun oorsprong vinden in het Indo-Germaansche. Bovendien: Hoeveel werkelijke raszuivere Germanen er tegenwoordig nog over zijn, weet iedereen.

Nu is Finland in het geheel geen Germaansch land, terwijl Zweden dit wel is, en momenteel nog uitgeschakeld is. Hoe moet dit opgelost worden? En waar zullen de grenzen loopen van dit Germaansche rijk? Dwars door België? Langs Zwitserland? Of langs de Noord-Italiaansche grens? Dus welke staten zijn precies in 't Germaansche rijk opgenomen? En hoe wordt de verhouding van Germanje t.o.v. de rest van Europa? En hoe de verhouding van de Germaansche staten t.o.v. elkaar en t.o.v. Duitschland? Zeer belangrijke kwesties overigens, maar men zwijgt er in alle talen over. Wanneer we ons nu maar inzetten voor de idee, dan komt de rest vanzelf, zoo zegt men. Echter dit is zeer gevaarlijk, want wanneer de oorlog voorbij is, dan hebben we alles maar te accepteeren. Het hanjevol vrijwilligers aan het Oostfront zal heusch zoo zwaar niet wegen, dat ook wij iets in de melk te brokkelen krijgen.

We zien dus, ook nu is het nieuwe ideaal weer zoo vaag, dat wij aan de verwezenlijking nog lang niet toe zijn, terwijl het nog maar een open vraag is of hij inderdaad voor Nederland een juiste oplossing is.

Toch weten wij, dat het de taak van den „Jeugdstorm" is zich momenteel voor de groot-Germaansche idee in te zetten, terwijl haar eigenlijke taak verwaarloosd wordt. De jeugd gaat achteruit, verliederlijkt met rassche schreden, maar de Jeugdstorm houdt zich per sé buiten het gebeuren. Anderen, die trachten er nog iets van te maken, worden tegengewerkt of kunnen hun taak slechts onvoldoende behartigen. Dus de Jeugdstorm schiet zijn doel voorbij, denkt slechts aan het grootte en verwaarloost het kleine, wat momenteel toch nog hoofdzaak is. Wil men een groot, eensgezind geheel scheppen, dan dienen alle onderdeelen tot in finesses te harmoniëeren, en ieder voor zich den hoogsten graad van perfectie te bezitten, schreven we in het eerste stukje naar aanleiding van het vroegere streven der padvinderij. Ook nu geldt dit weer en we moeten dus eerst onze eigen jeugd hebben, goed en eensgezind opgevoed, willen we aan grootere dingen kunnen denken.

Daar komt dan nog één ding bij, en dat is het Bolsjewisme. De politieke taak der Stormers is uitroeiing van 't communisme, met wortel en tak. Dat is de eenige taak, zoo verzekert ons de „Stormvlag" van 4 Februari j.l. En tevens, dat de Stormer zich tot z'n 19e levenslente heusch niet politiek onmondig wil laten verklaren en drommels goed weet, waarvóór hij strijdt; of liever: waartegen, en dat is dan 't communisme. De Führer zelf kan ons hierop een antwoord verschaffen: „Mein Kampf" geeft te lezen: „Tot z'n 30e levensjaar moet een man niet aan politiek doen, want vóór dien tijd is hij nog niet in staat zich een juist beeld te vormen. Doet hij 't toch, dan kiest hij meestal fout, zoodat hij op lateren leeftijd den wissel om moet gooien, wat voor een man deprimeerend is. Echter, er zijn enkele gunstige uitzonderingen..."

Allereerst zou 't wel àl te toevallig zijn, wanneer alle gunstige uitzonderingen van Nederland, nu juist in den Jeugdstorm vereenigd waren. Neen, veeleer is het de invloed van Pa, of een anderen „groote" die den jongen vent de ideeën inblaast en in hem vasthoudt. Zoodat hij ten slotte een ander z'n meening weergeeft.

Nu is de voorstelling, dat 't Bolsjewisme met wortel en tak in ons land uitgeroeid moet worden, wel wat overdreven. Wij als „anti's", die met beide beenen in de „anti"-wereld staan, weten maar al te goed, dat het Marxisme hier in Nederland nooit vasten voet gekregen heeft, en dit bovendien ook nooit zal doen ook. Het zijn maar kleine kringen, die het Bolsjewisme gunstig gezind zijn, en dus kan de strijd op een beperkt terrein (binnenlands wel te verstaan) beslecht worden.

Het is **nu** onze taak pro-Nederlandsch te zijn en niets anders. **Wij** moeten aanpakken, aan den slag gaan en wel zoo gauw mogelijk. Dat de Jeugdstorm, onze zuivere Nationale Jeugdorganisatie niet kan zijn, is inmiddels meer dan bewezen. En dus ook, dat wij onze plaatsen daar niet kunnen en willen bezetten.

Er zorg voor te dragen, dat de resteerende 80 % der jeugd nog bijtijds gered wordt, is nu de taak van iedereen, die dit inziet.

Ons parool is: Aan den slag, en wel zoo gauw mogelijk!

KAREL K. KRUISINGA

*) Artikelen in deze rubriek worden ongewijzigd opgenomen.

JOHNNIE EN JAMES

OVERWINNING

KRACHT EN SCHOONHEID

Johan van Caspel schrijft in het nieuwe nummer van „De Trekker" over de idealen, die steeds meer jongeren bezielen. „Het zijn doelstellingen", zegt hij, „die iederen flinken Nederlandschen jongen en ieder pittig Nederlandsch meisje in geestdrift kunnen brengen. Kort en goed komen deze hierop neer, dat wij tot de jeugd zeggen: ontwikkel je lichaam, dat je van Moeder Natuur hebt meegekregen, maak het sterk en gezond en vorm daarnaast je geest, zoodat je de werkelijk mooie dingen in het leven leert kennen en waardeeren."

Deze beginselen, die eigenlijk doodsimpel zijn, leggen wij vast in de woorden „kracht en schoonheid". Bij „kracht" denken wij in de eerste plaats aan het lichaam en bij „schoonheid" aan den geest, maar als wij er even over nadenken, zal het ons duidelijk zijn, dat „kracht" net zoo goed geestelijk opgevat kan worden, als „schoonheid" lichamelijk gezien kan worden. Deze beide begrippen vormen dus een volmaakte harmonie; zij vullen elkaar geheel en al aan en vloeien zelfs in elkaar over."

Verder schrijft hij: „Wij geloven, dat de begrippen „kracht en schoonheid" pas uitgroeien tot wèrkelijke idealen, indien allen, die naar deze beginselen leven, ze ook wenschen uit te dragen onder hun medejongeren. Want wat maakt het per slot van rekening uit, of hier en daar een jongen of een meisje „sterk" en „mooi" weet te leven, als het overgroote deel van onze jeugd stuurloos ronddobbert en van kwaad tot erger geraakt? Daarom zullen allen die ons vaandel willen volgen, er naar moeten streven om onder de jeugd die eenheid te vormen, die noodig is om onze idealen te kunnen verbreiden en te doen beleven".

VERSTRIKT IN DE NETTEN VAN DE ONDERWERELD

„Er is bezig een gilde van tusschenhandelaren te ontstaan, gerecruteerd uit den werkenden stand, maar uitsluitend de jeugd omvattend, jonge menschen tusschen vijftien en vijftwintig jaar", aldus schrijft Storm-// in een lezenswaardig artikel, waar wij ten volle mee instemmen.

„Dit feit is nu een van de treurigste gevolgen van den oorlogstoestand. Treurig omdat deze jonge menschen een gemakkelijk bestaan vinden in het parasiteeren op het leed van hun meest directe omgeving. Treurig omdat na den oorlog slechts een deel van deze jonge menschen den weg naar de maatschappij terug zal vinden. Het gros zal voor altijd verloren zijn. Het is nu zoo, dat de gemakkelijke verdiensten met royaal-poenig gebaar in de zakken van kastelein en andere onderwereld-directeuren verdwijnen. Deze jongelui staan op den meest kameraadschappelijken voet met het ergste uitvaagsel van het volk. Zij beseffen zelf niet of zien er hoegenaamd geen been in, dat zij bezig zijn de rangen van de onderwereld met duizenden te versterken. En zij beseffen zelf niet — en zij kunnen het niet, omdat zij zich zelf te veel zien in het glorieuze licht van hun geldelijk succes — dat zij na den oorlog, als hun bestaansgrond is weggevallen, regelrechte misdadigers zullen worden, indien zij de zucht naar veel en gemakkelijk verdiend geld niet in zich zelf kunnen overwinnen. Maar zelfs al zullen er van hen terugkeeren in een ambacht, al zullen deze misschien zelf zich aan de misdadigheid kunnen onttrekken, dan blijft in deze menschen de schakel bestaan tusschen den werkenden stand en de misdadige geestesgesteldheid van de onderwereld".

Jeugdtijdschriften

Dezer dagen kwam **„De Trekker"**, het jeugdblad voor sport, kultuur en buitenleven, in een nieuwe verschijning uit. Het blad, dat breeder van opzet is geworden, hoewel het nog steeds het officieele orgaan van de Nederlandsche Jeugd-Herberg Centrale is, maakt een uiterst verzorgden indruk.

Niet alle verandering is een verbetering, wil het spreekwoord. In dit geval wordt op dit gezegde een uitzondering gemaakt, want wat inhoud en wat typografische verzorging betreft, is „De Trekker" er aanmerkelijk op vooruit gegaan. De hoofdredacteur Johan van Caspel, wiens vlotte stijl ook wij uit zoovele artikelen in „De Stormvlag" kennen, heeft een aantal medewerkers om zich heen verzameld, die hun onderwerp beheerschen en de gave bezitten om hun gedachten in prettig leesbare artikelen weer te geven. Blijkens aankondiging zal het blad ook voor nietleden van de N.J.H.C. aan de kiosken verkrijgbaar zijn. Moeten wij onze lezers nog opwekken om van deze gelegenheid gebruik te maken?

TERS

Hoofdredacteur: Frits Barkhuis, Amsterdam Plv. Hoofdredacteur: Bob ter Schiphorst, Amsterdam. Drukker: Drukkerij v/h Bosch & Zn., Utrecht; Uitgave: Nat. Jeugdstorm. Verschijnt wekelijks. Abonnementsprijs f 1,— p. j. Losse nummers 5 cent. P.V. 2091/2. K 2350.

T.a.v. Van Deutekom („Volk en Vaderland") van onzen „bekenden" humorist Kooymans

„Want nu het naakte leven op het spel kan staan, nu is men in het geheel niet meer zoo happig op die „vroolijke" invasie."

„De Stormvlag".

— Alsjeblieft geen invasie: Ik blijf liever naakt.

(Teekeningen Van Deutekom.)

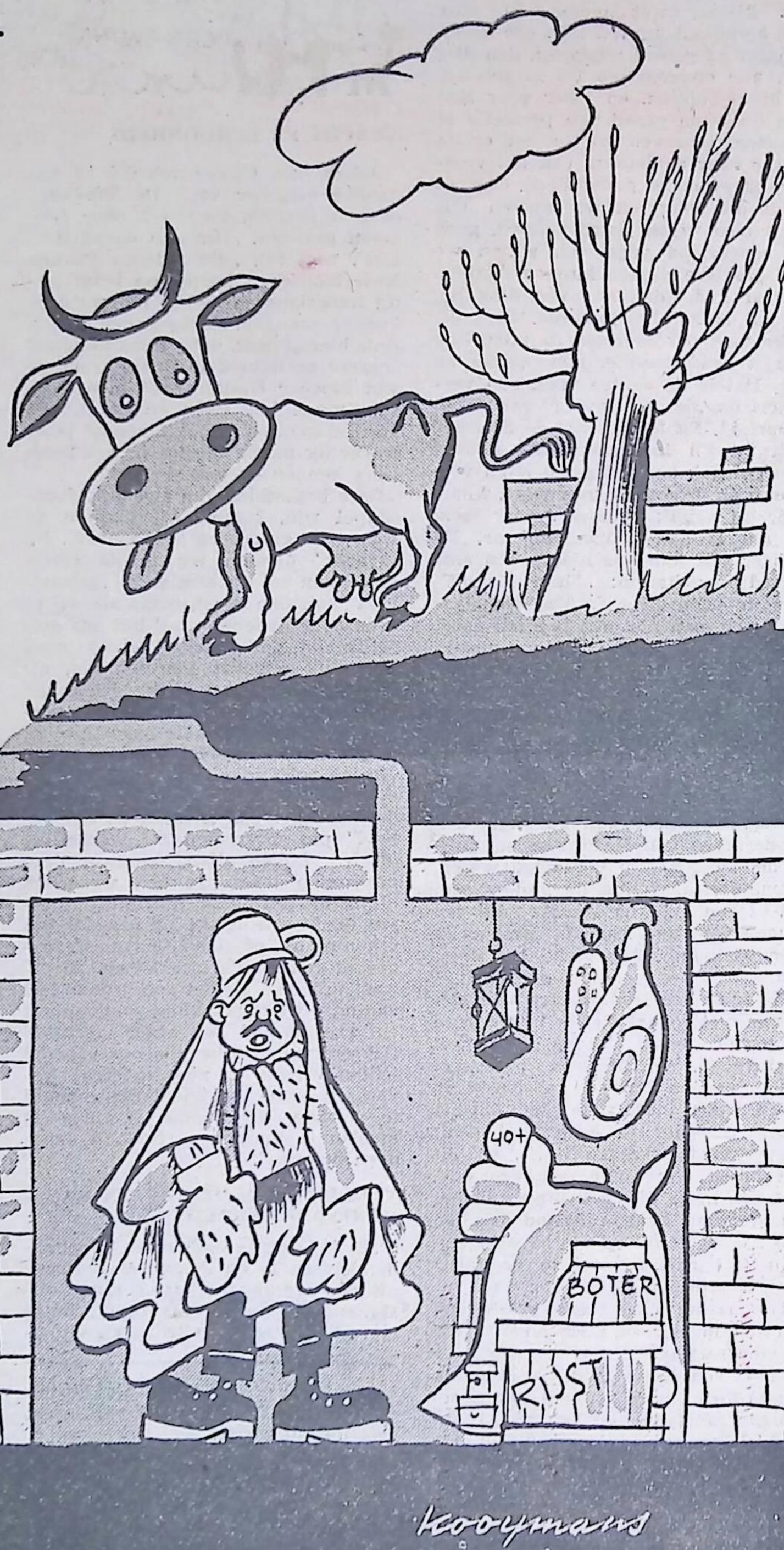

Nou ja „BEDEKT" is het ook geen lolletje